

Gerard van Gemert
Voetbalmeiden

8

Aangeschoten

‘Ga jij maar bij de tweede paal staan, Kief,’
zei de doelman van de E1 van vv Almia.

‘En blijven staan.’

Daan Kiefsma, door zijn vrienden Kief genoemd,
knikte en pakte met zijn rechterhand de paal vast.

ACR '54, de tegenstander van vandaag,
had een hoekschop gekregen
en stond op het punt deze te nemen.

Het team van Kief had het zwaar.

Dit was al de vierde hoekschop
die ze tegen kregen in een paar minuten tijd.

Met veel pijn en moeite hadden ze tot nu toe
een achterstand kunnen voorkomen.

De stand was nog steeds 0-0.

Een van de middenvelders van ACR '54

trapte de bal uit de hoekschop hoog voor het doel.

Hij werd ingekopt door hun lange spits.

Joeri wist de bal nog te blokkeren,
maar via zijn been stuitte hij weer
voor de voeten van de aanvaller van ACR '54.
Die bedacht zich geen moment en haalde uit.
De bal verdween naar de hoek
die door Daan werd afgedekt.
Hij draaide zich half om
om zich tegen de bal te beschermen,
maar dat hielp niet. De bal knalde tegen de zijkant
van Daans hoofd. Hierdoor kon hij niet meer
op zijn benen blijven staan.
Met een schreeuw greep de jonge aanvaller
naar zijn hoofd en huilend bleef hij
op de grond liggen.
Er ging een golf van schrik door het publiek.
Joost, de trainer en coach van de E1,
rende met een waterzak het veld in.
Hij knielde bij Daan neer
en begon meteen vragen te stellen.
'Hoe heet je?' was zijn eerste vraag.
Daan was rechtop gaan zitten
en hield zijn beide handen op zijn hoofd.
Joost had de spons met water erboven leeggeknepen
en veegde voorzichtig met de spons
over de zere plek. 'Daan,' mompelde Daan.
'En hoeveel staat het?' vroeg Joost.
'15-7 voor hen,' antwoordde Daan.
Joost schoot in de lach en ook Joeri,
die bezorgd bij zijn teamgenoot was blijven staan,
moest lachen.
'Nog 0-0,' verbeterde Daan zichzelf.
'Ik heb geen hersenschudding, hoor.'

Joost trok Daan overeind.

‘Nou ja, je hebt in ieder geval een doelpunt voorkomen,’ lachte hij.

‘Maar je hebt niet goed opgelet op de training, want hoe vaak heb ik nou al gezegd dat je met je voorhoofd moet koppen.’

Daan schudde het water uit zijn krullen en nam nog een slok uit de bidon die hij uit de waterzak haalde.

‘Ik zal er de volgende keer aan denken,’ glimlachte hij.

Joost grinnikte en aaide Daan nog eens door zijn haren voor hij het veld verliet.

De scheidsrechter kwam ook nog even bij Daan kijken en toen hij zag dat het goed ging, floot hij om de volgende hoekschop te laten nemen.

De bal was via het hoofd van Daan over het doel gegaan, waardoor ACR '54 opnieuw een hoekschop mocht nemen.

Dit keer kwam de bal laag en Kelvin, een van de verdedigers van de E1, trapte hem voor het doel weg.

‘Eraf,’ riep hij meteen. Zo gaf hij aan dat alle spelers van hun doel weg moesten rennen. Daan rende van de paal weg en sprintte naar voren.

Een verdediger van ACR '54, die ter hoogte van de middenlijn was blijven staan, had de bal opgevangen en zocht een medespeler die vrij stond. Die was er niet en hierdoor twijfelde hij wat hij moest doen.

Hij besloot de bal terug te spelen op zijn doelman, maar het was te laat.

Joeri was al bij hem en ontfutselde hem de bal.
Joeri had nu een vrij veld voor zich,
maar moest nog zeker dertig meter afleggen.
En hij was door het duel om de bal
aan de rechterkant van het veld terechtgekomen.
De verdediger herstelde zich snel
en zette de achtervolging in.
Hij was zonder bal sneller dan Joeri met bal
en haalde hem in.
Meteen nadat Kelvin de bal had weggeschoten,
was Daan naar voren gerend
en hij was al bij de middenlijn.
De andere spelers van ACR '54
hadden er niet op gerekend dat de verdediger
de bal zou verspelen en hadden Daan laten gaan.
Die was ondertussen ter hoogte
van de middenlijn aangekomen
en schreeuwde naar Joeri dat hij helemaal vrij stond.
Joeri hoorde Daan schreeuwen,
maar had geen tijd om te kijken
waar hij liep omdat de verdediger
zijn fout probeerde te herstellen.
Zonder te kijken speelde hij de bal op gevoel
in de richting waar hij dacht
dat het geschreeuw vandaan kwam.
De bal kwam ongeveer tien meter voor Daan
op de helft van ACR '54 terecht,
maar dan een beetje aan de linkerkant.
Daan rende die kant op en pikte de bal op.
Door het sprinten vanaf de andere kant van het veld
begonnen Daans benen moe te worden,
maar hij moest nog een behoorlijk eind naar het doel

van de tegenstander. Hij dreef de bal op en was nog vijftien meter van het doel af. De doelman probeerde zijn doel te verkleinen door een paar stappen naar voren te doen. 'Schieten, Kief!' hoorde Daan Joost roepen. 'Nu, Kief,' moedigde ook Joeri hem aan.

Onverdiend

Daan hijgde en had bijna geen kracht meer om verder te lopen. Hij had de hele wedstrijd hard gewerkt en omdat ACR '54 sterker was geweest, had hij veel moeten meeverdedigen.

In wedstrijden waarin ze beter waren, hoefde dat niet en kon hij vaak in de voorhoede blijven staan.

Maar het voorbije uur had veel van zijn krachten gekost en dat voelde Daan, nu hij de grootste kans van de wedstrijd kreeg.

Als hij deze kans zou benutten, zouden ze deze wedstrijd zelfs nog kunnen winnen. Hoe onverdiend dat ook zou zijn.

Daan speelde nog niet zo lang in de E1 van vv Almia. Eerst zat hij bij de E6, maar daar speelde hij zo goed en scoorde hij zo vaak dat het Joost was opgevallen.

Zijn vrienden en medespelers noemden hem niet voor niets Kief de goaltjesdief.

Dit was zijn vijfde wedstrijd en zijn ploegmaats hadden hem al helemaal geaccepteerd, al had dat in het begin wat moeite gekost.

Vooraf Joeri zag Daan eerst als concurrent.

Daan legde de bal nog een keer goed om zo hard als hij kon op doel te schieten.

Vlak voor zijn voet de bal raakte, bedacht hij zich.

Met een simpele voetbeweging plaatste hij de bal over de doelman heen, die te ver voor zijn doel stond. De boogbal raakte nog net de onderkant van de lat,

maar stuitte wel achter de lijn.
Het onverwachte doelpunt van de E1 van vv Almia veroorzaakte een enorme blijdschap bij hun spelers in het veld en bij Joost en de ouders aan de kant. Daan werd door zijn medespelers besprongen en joelend liepen ze terug naar hun eigen helft.

De teleurstelling bij de spelers van ACR '54 was zo groot dat de overwinning niet meer in gevaar kwam.

Juichend liepen de spelers van de E1 terug naar de kleedkamer, waar ze feest vierden alsof ze zojuist kampioen van Nederland waren geworden.

‘Dit is de meest onverdiende overwinning die ik ooit heb gezien,’ glimlachte Joost.

Hij stond hoofdschuddend midden in de kleedkamer met zijn handen in zijn zij. ‘We zijn volgens mij maar een keer over de middenlijn geweest en precies die ene keer scoort Kief.’

‘We noemen hem niet voor niets Kief de goaltjesdief,’ riep Joeri.

Joost glimlachte.

‘Wie van jullie doet er eigenlijk mee aan het straatvoetbaltoernooi?’ vroeg hij.

Een aantal jongens stak hun handen in de lucht.

Daan ook. Hij had zich samen

met een paar klasgenoten aangemeld

voor het toernooi dat aanstaande woensdag

gehouden zou worden. Daan verheugde zich er al op.

‘Goed zo,’ zei Joost. ‘Ik zit in de organisatie, dus dan zie ik jullie wel volgende week.’

‘Wij gaan nog een paar keer trainen met ons team,’ zei Joeri.

‘Verstandig,’ zei Joost. ‘Dan maken jullie vast meer kans.’

Daan vond het ook slim om dat te doen.

Hij moest niet vergeten het er met Remy

over te hebben. Remy zat bij Daan in de klas

en was Daans beste vriend.

Samen hadden ze hun straatteam bij elkaar gezocht.

‘Gewonnen?’ vroeg Remy toen hij Daan de volgende maandagochtend kwam ophalen

om naar school te gaan. Remy voetbalde

bij de Almse Boys, de aartsrivaal van vv Almia,

de club van Daan.

‘1-0,’ antwoordde Daan. Hij vertelde er niet bij dat hij gescoord had, want dat vond hij

zo opschepperig. ‘En jij?’

Remy keek sip.

‘2-2 en in de rust stonden we nog met 2-0 voor.’

‘Balen,’ vond Daan. ‘Nog gescoord?’

Remy schudde zijn hoofd. ‘Jij?’